

Žofie Dařbujánová

ODPOVÍDÁ: ŽOFIE DAŘBUJÁNOVÁ

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Žofie Dařbujánová je zpěvačka, herečka a textařka, studentka Mezinárodní konzervatoře Praha, obor rockopera-zpěv (pod vedením P. Forest), působící aktivně mimo jiné také v divadle RockOpera Praha a J. K. Tyla v Plzni. Odmala vystřídala několik vynikajících profesorů ve všech možných žánrech, od klasiky přes folk, rock, jazz až k electroswingu. Už ve 14 letech odehrála několik předních českých festivalů, jako např. Rock for People nebo JamRock, s rockovou kapelou Standby a s orchestrem STO Jazz Orchestra absolvovala dvakrát turné po USA. V posledních dvou letech se kromě ChristmassBrass Bandu nejvíce věnuje kapele Mydy Rabycad. OSA je zastupována od roku 2015.

Než jsem tě zaregistroval s kapelou Mydy Rabycad, zahlédl jsem tě v rámci projektů RockOpery. Jak dlouho tam působíš a kde jsi začínala předtím?

Do RockOpery jsem nastoupila téměř hned potom, co jsem přišla do Prahy, takže tak před 5 lety. Ani už nevím. Moje profesorka Pavla Forest vždycky hledala nová místa pro nás mladé, abychom nasbírali co nejvíc

zkušeností a ani chvíli nelenivěli. Tak došlo i na mě. Nejprve ve sborech a menších rolích, až jednou Pavla přišla s rolí Julie. To pro mě byla velká výzva.

Když jsem byl na vašem koncertě v Lucerna Music Baru a dohráli jste první písničku, tak jsi promluvila k divákům, a za mnou se ozvalo: „To je Češka, jo?!“ Což si

s dovolením myslím, že je věta, která tě nejvíce vystihuje. Souhlasíš?

Nevím, jestli zrovna vystihuje, ale rozhodně mě těší!

Myslím, že jsi členkou asi jediné, nebo dokonce první české kapely, která měla tolik koncertů v zahraničí. Dokážeš odhadnout, kolik jich je za rok v Česku a kolik venku?

Dokážu! Tahle čísla jsme zrovna nedávno rozebírali, po pravdě jsem v odhadech jinak dost mizerná.

Každopádně tenhle rok to zatím vychází kolem 70 koncertů, z toho tak třetina v zahraničí.

Koncertujete v Anglii, ve Francii, Německu, Švýcarsku, těch zemí je hodně. Čemu přisuzuješ ten úspěch?

Úspěch se těžko hodnotí. Nám se k tomu rozhodně sešlo víc věcí. Od začátku jsme jako kapela přesně věděli, co chceme. Měli jsme zkušenosti z předchozích kapel, které jsme se snažili co nejlíp zúročit i v MR. Zároveň máme ohromné štěstí na sebe sama lidsky, což je další důležitá věc pro to, co děláme. Zásadním zlomem, těsně před vydáním první desky, pro nás byl příchod Petra Kužela Blažka, našeho manažera. Ten nás zbavil všech organizačních věcí, a my se tak mohli naplno věnovat těm tvůrčím. Manažer nastavuje zrcadlo, podá pomocnou ruku a věří vám. V kapele funkce důležitější, než se zdá. Teda aspoň v té naší! Nemáme to nastavené jako byznys, ale jako rodinu.

Když už se to pak začínalo rozjíždět, věděli jsme, že se musíme postarat o více věcí, nejen o hudbu. Show, světla, kostýmy... Každopádně i tohle všechno nás tak baví, že si na tom opravdu dáváme záležet a neustále se to snažíme vychytávat společně s celou naší crew. Věříme, že to, jak kapela funguje uvnitř, působí pak i navenek. Třešničkou na tom všem je právě náš žánr, který v zahraničí nikdo moc nehraje.

Kde se vám v zahraničí podle tebe daří nejvíce nebo kde jste zažili nejlepší koncert?

To asi nedokážu říct, kde nejvíce. Všude to má něco do sebe, ať už je to Německo, Polsko, Anglie... Lidé jsou všude stejní, zbytek je o detailech a okolnostech.

Foto: Petr Blažek

Be True

TEXT: ŽOFIE DAŘBUJÁNOVÁ

Watching the world spinning around
so do the humans, they only know how
to run

I see no point, what's going on
Did I miss something, it all seems wrong

Build up your own world
where you can be you
and forget the rules
And let your hair have more curls

Build up your own kingdom
Where you are the queen
Where's no need to be mean
and every smile leads you to win

First I thought I was a stranger
But it is otherwise, I'm not locked in
your cage
I came here to live life without your
judgemental stares
Don't be ridiculous, we breathe the
same air

Build up your own world
where you can be you
and forget the rules
And let your hair have more curls

Build up your own kingdom
Where you are the queen
Where's no need to be mean
and every smile leads you to win

I did it my way, I'm living up high
cause I lost my head and found it here in
these clouds
Not just my head, I found myself too
do it the same way, everything is
possible
if you are true

Build up your own world...

Od Mydy Rabycad jsem často slyšel žánr zvaný electroswing, teď jste přešli víc do diska, proč ta změna?

Dodnes se říká, že hrajeme electroswing, což občas pravda je, občas není. S electroswingem jsme vystřelili, tak se nás ještě chvíli držet bude, to je jasné. My ho taky ještě úplně nepustili. :) Na nové desce jsme nepřešli jen do diska, obecně se nám tam s žánry roztrhl pytel. Nějak jsme to tak cítili a k tomu rádi experimentujeme... I to byl jeden z důvodů, proč jsme tomu začali říkat glamtronic. Abychom měli něco, co bude fakt jen naše, a lidé nás tak nemuseli škatulkovat.

Jaké je být jedna žena mezi muži v kaple?

NÁRAMNÉ! Nikdy bych neměnila! :)

Na tvorbě vaší kapely se podílíš jen jako textařka, nebo i skladatelka?

Hlavně jako textařka, pak jen pěvecké linky, na zbytku dělají kluci.

Vzpomínám, jak jsem jednou byl v Malostranské besedě, kde jsi zpívala se skupinou ChristmasBrass Band, tam jsem tě vlastně viděl poprvé a zpívala jsi nějakou skladbu, tuším, od Adele, zpíváš s nimi ještě?

Ještě jo! I když jsme to momentálně trochu pozastavili, ani jeden z nás nestíhal kvůli dalším kapelám. Rozjedeme to zase, až bude víc času, abychom to mohli udělat pořádně a se vší parádou.

Posloucháš nějaké české interprety?

To jo! I když pokud jde o současnou českou hudbu, tak spíš na koncertech než doma. Zajímá mě, co ten interpret doopravdy umí a dokáže, přece jen na nahrávce se zasnáží každý. :) Co ale můžu poslouchat pořád dokola, to jsou staré české fláky, předně pak Eva Olmerová nebo Hana Hegerová, to jsou moje české pěvecké lásky.

Když vezmu čistě české hudební autory, které máš ráda?

Uf, to je snad nejtěžší otázka! Ale vlastně dost souvisí s tou předchozí. Mám několik oblíbenců napříč všemi žánry, od těch úplně nejstarších až po novinky. Nikdy si moc netroufám jmenovat, protože jsem dost zmatenec a vždycky zapomenu ty

nejzásadnější. :-D Co mi ale poslední měsíc doma nejvíc vyhrává, ať aspoň něco nahodím, tak to je Lenka Dusilová s Baromantikou nebo dvojice VR/NOBODY.

Co ti v českém „hudebním průmyslu“ nejvíce vadí a co by sis přála, aby se změnilo?

Ze všeho nejvíc bych si přála, aby obecně bylo víc prostoru pro mladé interprety. Aby nešlo jen o peníze. Aby si organizátoři, rádia a další média uvědomili, jakou mají moc a že můžou změnit obzory diváků a ukázat jim, že u nás opravdu je z čeho vybírat!

Kupuješ si alba, nebo používáš aplikace s hudbou?

Odmala u nás doma frčela cédéčka a je tomu tak doteď. K Vánocům si je dokonce dáváme místo ponožek. Vzhledem k tomu, že teď ale hodně cestujeme a já ráda ztrácím věci, aplikacím se taky nevyhnu. :)

Mně osobně CD nepříjde jako mrtvý nosič, jak to vnímáš ty?

Ani mně ne. Dokud mají lidé zájem o muziku, žádný nosič není mrtvý.

S Mydy Rabycad jste vydali, myslím, úspěšnou desku, hodně koncertujete, hraješ v RockOpeře, kde jinde tě můžou ještě posluchači vidět?

Momentálně hlavně tady! Protože pokud mi mezi tím vším zbývá nějaký čas, utíkám za Prahu ke koním, kde se léčím od lidí, abych mezi ně pak večer zase mohla vpadnout. :)

Jak sis užila focení u Romana Černého?

Moc! Normálně bývám trochu stydlivá a dlouho lidi pozoruji nebo sama sebe otkávám, než s nimi přímo začnu mluvit. Přestože jsem na focení všechny viděla poprvé, tuhle fázi jsem úplně přeskočila. Všichni byli tak v klidu, milí, povídaví, na nic se nespěchalo – pro mě největší komfort. Ani se mi pak moc nechtělo domů. To má pak člověk zase chvíli pocit, že je všechno v naprostém pořádku. :) ☒